

STEZICE

Št. 3
Junij 2001

Z nami v življenje...

SMEROKAZ

Uvod	3	
Razvrednotena humanost	4	
Vsi biseri slovenskega šolstva	5	
Umetnost okraševanja	6	
Ain't no sunshine, ko je nuč	6	
Počitniško razpoloženje	7	
Usta molka	7	
Umetnost za vsakogar	8	
»J'adore les orehovi štruklji«	8	
Marilyn Manson	9	
Nick Cave	9	
Z nahrbtnikom v svet	10	
».....come on everybody let's sing along and destroy this Eurosong.....«	12	
Moje ime je reklama in sem tvoja prijateljica	14	
Kakšna je realna slika položaja študentov	15	
Dovolj!	15	
Hole in one	17	
Filmske kritike	18	
Top 5	19	
Slovo letošnjih maturantov	20	

Uf, poletje se tako neizbežno približuje! Z njim pa se tudi v naše zadovoljstvo in veselje zaključuje šolsko leto 2000/2001. Upam, da se vam je marsikaj lepega pripetilo med njim, če ne pa vsaj dvakrat več lepšega, neponovljivega in ekstremnega doživite to poletje! Veliko sladoledov, hladnih pijač in vročih noči. Pa saj verjetno že veste, kakšno je "ta prava, vroča, seksi" stvar, ki se mora dogajati v brezskrbnem času. Če pa ne, vsaj v šolo ne bo treba!

Za zaključek smo vam pripravili še eno številko Stezic. Zdelo se nam je prav, da vam še malo popestrimo zadnje šolske dni, tik preden dokončno izklopite svoje "možgančke". Prijetno branje!

STEZICE

Junij 2001

Gimnazija Novo mesto
Seidlova 9

Glavna urednica
Jana Mikec

Odgovorna urednica
Maja Erhovnic

Pomočnik uredništva
Slobodan Malič

Tehnični urednik
Nejc Čampa

Mentorica
Renata Čampelj Jurečič

Tisk: »Fotokopirec Pr tajništvu«
Naklada: 200

STEZICE GREDO NA NET

Dragi naši! V uredništvu smo prišli do zaključka, da bi si z vami vsemi želeli tesnejšega in pristnejšega stika in se odločili, da bomo za vaše feed-backe odprli e-naslov. Torej, e-poštni predal, v katerega lahko priromajo vsi vaši čustveni izlivi, ki ste jih doživeli ob prebiranju Stezic; tako pozitivni, ki nam bodo v uredništvu dali zagon za v prihodnje, kot tudi najbolj zatežene in picajzlaste kritike. Take, ki nas bodo zabodle direktno v dna naših novinarskih dušic. :) Torej, naš naslovček je čisto enostaven:

stezice@hotmail.com

Tipkovnico pod roke in na delo ...

Kmalu pa bo naš Nejc pripravil še spletne strani Stezic!

RAZVREDNOTENA HUMANOST

Piše: Jana Mikec

Sanje se enkrat uresničijo, če dovolj verjameš vanje in če tudi kaj narediš za to. Verjetno bo že prav, saj se nam včasih zazdi, da smo nekaj doživeli, se pojavili v kakšnem prostoru, ki smo ga že od neke poznali. In zares smo presenečeni, ko ugotovimo, da smo verjetno to situacijo sanjali. No, moj namen ni, da vam "utrujam" male sive celice s stvarmi, s katerimi se bolje rečeno "ukvarjajo" vedeževalci in psihologi. Sporočilo sprejemam drugače. Sanje kot izraz osebnih želja in ambicij.

Včasih je vredno premisliti, kaj si želimo. Lahko, da je to materialne vrednosti kot na primer; obleke, športen avto, hiša z bazenom. Se ali pa tudi ne uresniči, odvisno kako nam je usojeno oziroma, kako smo sami "aktivni" pri uresničitvi cilja.

Zavedati pa bi se morali, da se v materialnih dobrinah posameznik nikoli duhovno ne izpopolnjuje. Samo "zunanje" z imidž-em, s čimer si ustvarja ugled, zgled, zavist in spoštovanje pri ljudeh. Pozablja se, da gre pri takšnem človeku in množico ljudi le za površinski odnos. Sicer je zagotovljena in zadovoljena potreba po ugledu in visoki samopodobi le-tega, ampak ali je opažen kot človek z napakami, čustvi in razumom?

Trdim, da se v prvi vrsti človek izpopolnjuje v duhovni vrlini. Sanje, ki so sestavljene iz želja, ambicij, občutenj in so podlaga posameznikove (pod)zavesti, vodijo k uresničitvi življenjskih coljev.

Če želiš ljubezen, naklonjenost ali pa sovraštvo in nesrečo svojemu bližnjemu, pazi, ker se lahko uresniči! Če verjameš v to kar čutiš in to kar si!

21. stoletje je čas, ki smo ga vsi dočakali. Idealen čas, ki je prinesel toliko novosti in napredka v naša življenja. Veliko bolje se spoznavamo danes, kot pa nekoč, ko se še vedelo ni, zakaj in kako ta svet "stoji". Psihologija nam daje veliko prednosti s teorijami, "kaj ljudje v resnici smo".

Prav nobene skrivnosti ni v tem, da se danes izgublamo v pohlepnosti in tekmovanju ("kdo bo koga"), in prav to nas vodi v razvrednotenje "tistega pravega pogleda in pojmovanja -moje življenje in življenje

drugih". Ne poznamo se... Ne izhajamo iz sebe, vsak ima svojo (nerazkrinkano) masko.

Ne znamo več živeti v tistem pravem, medsebojnem sožitju.

Pomislite! Ali bi lahko en sam človek preživel na tem planetu? Ali vase zagledanost in ambicioznost (samo) za lastno korist prinašata zadovoljstvo in srečo? Če ja, kdo sploh potem še ima (slabo) vest? ...

*"... kadar je v ljudeh svetloba, žarči iz njih. Tedaj se prepoznamo, ko hodimo skupaj v temi, ne da bi morali z roko drug drugega pobožati po licu ali se usesti drug drugemu v srce."
(Albert Schweitzer 1875-1965)*

VSI BISERI SLOVENSKEGA ŠOLSTVA

Piše: Miha Veselič

Praktično vsak dan se precejšen del slovenske populacije odpravi v šolo, kjer se eni malo starejši, drugi malo mlajši učijo vseh modrosti življenja. Srečo imajo, za razliko od marsikaterega od svojih vrstnikov iz nerazvitih držav, da se učijo kvalitetno, kakorkoli in kolikor hočejo. Ampak, ali zares kvalitetno? Ali se kdo včasih vpraša, ali se učimo dobro? Ali bolje povedano, je celoten sistem izobraževanja v Sloveniji pravilno zastavljen. V slabo desetletje stari slovenski državi se je šolski program spreminjal, dopolnjeval, izboljševal, pa se še vedno zdi, da smo šele na začetku. Ali ni počasi že čas, da izvedemo vse načrtovane spremembe in da šolanje steče po utečenem programu, namesto da je že deset let težka sledimo nenehnim dopolnilom, dodajanju in odstranjevanju snovi iz programa ter javnim preprirom? Menim, da bi v tem času lahko veliko več naredili in da bi lahko izvedli že dolgo tako opevano reformo.

Že pogled v preteklost nam ponuja obilico zabave ob pregledu nastajanja današnjega stanja. (Upam, da bo članek izšel še pred naslednjo spremembo.) Če kar začnemo: okoli osamosvojitve smo dobili sitem z razvpitimi točkami, ki jih je bilo treba zbrati poljubno veliko za vpis na določeno srednjo šolo, v večini primerov k sreči na srednjih šolah ni bilo omejitev. Redki izobraženi delavci iz ministrstva so, še ko sem jaz pisal eksterce, opozarjali na njihovo nesmiselnost, na to, da zavirajo ustvarjalnost in se morajo učenci snov napiflati, da učenci zanemarjajo ostale predmete, ki niso zastopani v ekstercih ipd. Njihov glas je dolgo ostal glas vpijočega v puščavi. Pred slabim letom pa so se na temo teh nesrečnih ekstercev vnele silne polemike, ki so jih sprožile nekatere slovenske revije. Prišlo je celo tako daleč, da smo začeli zbirati podpise za njihovo ukinitve. Čas je bil očitno ravno pravi in novo pečeni tenkočutni minister za šolstvo jih je na hitro odpravil in jih nadomestil s kombiniranim sistemom ter preverjanjem znanja za tiste učence, ki imajo na zelenih šolah omejitev. Glede na to, da so imeli eksterce tokrat le ti učenci, je to Pirova zmaga nasprotnikov točk, ostali, ki točk nismo potrebovali, se že tako ali tako nismo obremenjevali z njimi. S tem je tudi izpuhtela utopična pobuda določenega dela javnosti, ki je menil, da ima vsak pravico vpisati se na šolo, ki si jo je izbral, omejitev na šolah so vedno bile in bodo še naprej, kot povsod po svetu.

Poleg tega je pravzaprav »merska enota« primernosti za določeno šolo povsod enaka: 1 točka. Iz tega sledi, da je za strojno šolo, kjer rabiš vsaj nekaj prirojene spretnosti, enota enaka kot za gimnazijo, kjer je praktično samo miselno delo. Razlika je le, da jih na gimnaziji novo pečeni dijak potrebuje precej več (seveda so tu izjeme, na primer oblikovalska šola, glasbena gimnazija..., kjer imajo sprejemne izpite). Da bi opravljali preizkus znanja na tistih šolah, kamor smo se vpisali, in da

bi se ta nanašal na učni program tiste šole, očitno ni nihče pomislil. Raje govorijo o ukinjanju ekstercev, ki bi po mojem mnenju, seveda v popolnoma spremenjeni obliki, morali še vedno obstajati kot logičen zaključek neke stopnje šolanja.

Vendar še vedno točke so, točke bodo in k..... jih gleda! Posvetimo se še malo ceni izobraževanja, ki je po mojem mnenju veliko previsoka. Povprašajte koga, ki je star okoli 40 let in pripovedoval vam bo o študiju v dijaških in študentskih domovih, ki je bil smešno poceni, o spodobnih štipendijah, s pomočjo katerih so lahko doštudirali tudi vsi tisti z nižjimi dohodki, o raznih subvencijah ipd.. Seveda so štipendije še in tudi boni so še. Vendar so nižje, študentskih domov premalo, stanovanja draga, obeta se nam obdavčitev študentskega dela in skratka cel študij je neskončno drag, poleg tega je precej mladih, ki bi študirali, pa nimajo denarja (!!!). Tukaj se porodijo skromna vprašanja: zakaj Slovenija na pragu EU, kjer upam ne bomo le hlapci in delavci za trakom, ne vloga bistveno več denarja v šolstvo (za razne referendume ga je očitno dovolj), zakaj se absolutno ne propagira študija na univerzi, zakaj se ob tako nizki rodnosti ne skrbi vsaj za čim boljše možnosti za izobraževanje vedno manjše populacije mladih in na koncu, kaj je pomembnejše od izobražene mlade populacije, ki bo čez čas vodila državo??? Da niti ne omenim zahtev učiteljev po višjih plačah. Kako naj bo strokovnjak na svojem področju primerno motiviran za delo in kako naj poučuje po svojih najboljših zmožnostih, če za to ni primerno plačan.

Mogoče bi sedaj omenil še zahteve rimokatoliške cerkve po verouku v šolah kot izbirnem predmetu. Zakaj naj bi bil sploh potreben v šolah, če se že zdaj dogaja v župniščih? Če naj bo ta verouk financiran od države, kaj naj bo potem s pripadniki drugih verstev? Imajo tudi ti pravico do »svojega« izbirnega predmeta? Se to še komu zdi diskriminatorno? In na koncu koncev, če ste se v osnovni šoli fakultativno učili katerega od tujih jezikov, potem veste, da se zaključne ocene teh predmetov vpišejo v spričevalo. Tudi verouk bi se najbrž, podobno kot se sedaj v župniščih, ocenjeval, in ob vpisu ali kadarkoli bi pokazali svoje spričevalo, bi vsak takoj lahko izvedel, kateri veri pripadate oziroma ne pripadate. Marsikdo se za to ne meni preveč, nekateri pa (z vso pravico) na vprašanja o njihovi veri ne želijo odgovarjati.

Menim, da je (dober) šolski sistem eden temeljev neodvisnosti vsake države in s tem tudi naše. In kot tak ne more biti predmet eksperimentiranja nekih wanna be strokovnjakov ali pa sredstvo za širjenje kakšne ideje, ideologije, oziroma orodje za povečevanje popularnosti v predvolilnem boju. Po vsem naštetem nam res ne ostaja dosti optimizma, vendar mogoče, res mogoče lahko še upamo, da se bodo vsi naštetih problemi in še mnogi drugi rešili čimprej - po možnosti še pred koncem našega šolanja.

UMETNOST OKRAŠEVANJA TELESA

Piše: Tinkara Janžekovič

V torek, 20. marca, je v šolski knjižnici potekalo snemanje mesečne mladinske pogovorne oddaje Povej!. Tokrat smo se pogovarjali o tetoviranju in piercingu. Obe obliki razmeroma trajnega okraševanja telesa sta prisotni že skozi vso zgodovino človeštva. Ljudje že od nekdaj čutijo željo in potrebo po okraševanju in spreminjanju svojih teles. To je nekoč simboliziralo pripadnost višjemu sloju, poseben status in pomen v določeni družbi, vrednost, moč. Tako je bilo na primer prebadanje popka znak kraljeve krvi v starem Egiptu, predstavniki Cezarjeve elite so si prebadali prsne bradavice v znak poguma, poglavarji plemen za ustrahovanje svojega plena...

Zahodna družba začenja razumeti pomen in močan vtis, ki ga umetnost okraševanja telesa (*body art*) prinaša posameznikom in družbi, predvsem skozi medsebojno identifikacijo ljudi s podobnimi ideali, zanimanji in prepričanji. Družba, ki ne vzpodbuja edinstvenega in samosvojega izražanja, je privedla k ponovnemu odkrivanju in povezovanju s čarom in svetostjo korenin prednikov, ki so živeli v plemenih. Vse več ljudi čuti potrebo po takem raziskovanju. Tako znotraj sebe odkrivajo nove dimenzije in nova občutja, ki jih vodijo k izoblikovanju individualnosti, lastne moči in zaupanja vase. *Body art* lahko posamezniku odkriva ali vrača zavest o njegovi lastni vrednosti in notranji moči. Tako ta umetnost v vseh svojih oblikah ni le modni krik, kot trdijo nekateri. Sprejeti bi jo morali kot enega izmed načinov, s katerimi človek izraža svojo individualnost. *Body art* je izgubljena zvrst umetnosti, ki se počasi spet prebuja in postaja popularna ter privlači posameznike, ki se ne bojijo izstopati iz množice in biti edinstveni.

Na žalost pa se danes okraševanje v širših krogih ljudi počasi tudi oddaljuje od prvotnega namena. Veliko se jih zanj odloči le zaradi estetskega pomena. S tem pa *body art* ni več unikaten in osebni, ni več tisto, v čemer se posameznik loči in razlikuje od večine.

V oddaji smo govorili tudi o praktičnih stvareh in težavah, ki spremljajo tetoviranje in prebadanje različnih delov telesa: o pripravah (tako fizičnih kot tudi psihičnih), o samih postopkih, nevarnostih okužb, kako te odločitve sprejema okolica in podobno. Če vas zanima, si oddajo ogledajte 27. julija ob 20. uri na Vašem kanalu.

AIN'T NO SUNSHINE, KU JE NUČ

Piše: Mateja Plut

...in morda, samo morda, če bi vsi šli z mano in vsi začutili, ne samo gledali in zaslišali, ne samo slišali, morda bi svoje življenje spoštovali. Morda bi bili srečni in ponosni, da ste kar ste in v tem uživali. Morda bi ugotovili, da imate res na tej zemlji, vse dokler ste živi, neko poslanstvo. Morda bi prišli do spoznanja da meja med živ in mrtev ni ravno Kitajski zid; ne debela in ne daleč, pa tudi iz vesolja se ne vidi.

Ta vikend sem bila v Mariboru pri prijatelju, ki je imel lansko leto nesrečo, ostal osem dni v komi, se še en teden zbujal in ostal še pol leta nepokreten. Ravno takrat, ko ste vi uživali na morju ali pa ste se učili za popravni izpit in mislili, da se mučite...Nič vas ni bolelo, razen morda vest. Lahko ste odšli na stranišče. Lahko ste sami dihali. Celo pili ste lahko. Saj vemo kako je spomladi, poleti...

Z enim samim močnim udarcem ob tla ga je vrglo iz poti do cilja. Do življenja ki si ga je vedno želel. Ko je skoraj dosegel jabolko, je padel iz drevesa. Po letu in pol je sicer prišel spet do drevesa, z nečloveško veliko volje, ampak bo potreboval še najmanj enkrat toliko, da pride spet do bližine jabolka in šele takrat zavil nazaj na cesto in šele takrat hodil, ležal, dihal...ne da bi kaj bolelo.

Zunanje težave pridejo in grejo. Notranji pogum pa (z njimi) pride in ostane za vedno. Življenje ni lahko. Je pa lepo. Vdihni...

P.s.: Zgodba ni bila namenjena Giotu. Gio je bil namenjen kot vzor (pa ne glede zdravja).

POČITNIŠKO RAZPOLOŽENJE

Piše: Tijana Kulašević

Večina nas že komaj čaka konec šolskega leta, ko nastopi dvomesečno obdobje brezskrbnosti in lenarjenja. Komaj čakamo, da se izkopljemo ven iz vseh teh učbenikov in knjig, ki nas trenutno obkrožajo, in da zares končno začnemo uživati. Čeprav ne vem, kaj boste počeli čez počitnice, mogoče si boste poiskali kakšno počitniško delo ali pa boste cele dneve presedeli pred TV-jem, vam toplo priporočam, da vzamete v roke kakšno dobro knjigo in jo preberete. Gotovo zdaj večina od vas misli: 'Pa ta ni normalna, še med počitnicami naj berem!!!' Ampak verjemite, skozi knjige lahko spoznavamo tudi sebe in ravno to vam želim, da bi se dobro spoznali in da bi vedeli, kaj VAM v življenju pomeni največ, zakaj živite.

Bog majhnih stvari - roman in prvenec Indijke Arundhati Roy, je v ostri konkurenci priznanih avtorjev jeseni 1997 prejel najuglednejšo britansko književno nagrado Booker in postal svetovna uspešnica. Omeniti moram še to, da je roman izšel v angleškem jeziku in v Indiji ni bil izdan, ker govori o ljubezni med pripadnico višje kaste in moškim iz najnižje družbene plasti. Vsekakor, če se boste odločili za branje te knjige, vam preverjeno ne bo žal.

To je bil Hemingway - izredno zanimivo biografsko delo o pisatelju Ernestu Hemingwayu. Napisano na nenavaden način, v obliki nekakšnega dialoga med pisateljem Denisom Brianom in Hemingwayevimi znanci, prijatelji in sorodniki. V knjigi so poleg vsakdanjih dogodkov iz njegovega življenja opisani tudi bolj nenavadni, smešni pa tudi kakšni pretresljivi dogodki, vsebuje pa tudi številne motive, ki jih lahko najdemo tudi v današnji družbi.

Starec in morje - Delo, za katerega je Hemingway dobil Nobelovo nagrado. To je novela, ki govori o starcu (ribiču) in njegovem ribolovu. Zelo natančno so opisani odnosi, ki se spletajo med starčevim ribolovom, med njim na eni in oceanom, ribo ter morskimi volkovi na drugi strani. In ravno to spletanje odnosov daje noveli nove razsežnosti, zaradi katerih ima posebno umetniško vrednost.

Zofijin svet - Če ste bolj filozofski tipi in če še vedno niste prebrali Jostein Gaardnerjevega romana Zofijin svet, potem sploh ne veste, kaj zamujate. Sicer pa knjiga ni namenjena le ljubiteljem filozofije, temveč tudi tistim, ki se

zanjo ne zanimajo preveč, ker je napisana na izredno zanimiv način in nam ponuja številna vprašanja, o katerih se lahko razmišlja pa tudi debatira zelo dolgo časa.

Dnevnik Bridget Jones (lažje branje) - čeprav bomo kmalu lahko v kinu gledali film, posnet po tej knjigi, vam ne bo žal, če jo boste prebrali. Saj veste, da je ponavadi knjiga boljša od filma, poleg tega pa je izredno preprosta za branje, Helen Fielding pa je poskrbela tudi za njeno privlačnost, tako da se jo prebere kljub njeni »debelosti« v nekaj dneh.

Presodite sami - ali želite celo življenje uporabiti samo za lenarjenje ali pa si boste občasno vzeli kaj časa za spoznavanje samega sebe in ob tem vzeli v roke tudi kakšno kvalitetno knjigo.

USTA MOLKA

V ustih molka domujem
najinega
na konici njegovega jezika

nanjo si me polagal narahlo
blažil svoj strah pred mojimi porazi
(ne veš,
da se sleherna razsežnost, ki jo
puščam za ruševinami
pred teboj
skrha v klečanje in tišino?)
nevednost in luč
sta bili resnica tebi, ravnotežju, in
moje ohranjanje

Ne veš, da je molk le želja.
Obstaja, dokler ga ni.
Jaz, ki domujem v ustih najinega
Molka,
jaz, pokorna tvoji želji,
ki razplamteva ogenj mojega iskanja,
sem beseda
na ustnicah najinega Molka
in midva sva objeta sredi nje
v dražljiv dvoboj.

Umetnost za vsakogar

Piše: Maja Erhovnic

Umetnost je prišla ven iz galerij, stopila na ulico in si nadela vse vrste preoblek. Morda se bo nevede znašla tudi v kotu kakšne fotografije iz naših albumov počitniških posnetkov.

Danes je predvsem vizualna umetnost na enem izmed svojih viškov in kar je najbolj zanimivo, na zemljevidu sveta ne bi mogli najti prostora, kjer je ta vrsta umetnosti najbolj skoncentrirana, tako kot se je na primer z literaturo, filmom, likovno umetnostjo dogajalo v preteklosti.

Da bi postal umetnik, ne potrebuješ več dragih barv in platna, danes lahko viskoka umetnost nastane iz česarkoli: peska ali neona, pločevink ali stekla, vode, starega časopisa ali toaletnega papirja. Najbrž se bo kdo spomnil in naredil umetniško delo iz vakuuma. Fotrova praktica in že sem fotograf, papir in vodenke in postala bom slikar, nekaj školjk, pirovskih flaš in peska s plaže in vsej družini lahko pokažem, da imam instalacijo – moderno obliko kiparstva – v malem prstu. In kaj pa več, mogoče pa nekoč postanem celo znana. To so tako ali tako časi, ko umetniki »napredujejo« od marginalnega ustvarjanja do mainstreamovstva v času življenja muhe enodnevnice.

Pa tudi če nimaš potrpljenja za kakršnokoli ustvarjanje, je danes toliko umetnosti na vsakem vogalu, da se lahko le sprostiš in se predaš njenim užitek. Kako rada prisluhnem zgodbam umetnosti; z ogledom predstave uličnega gledališča, instalacij po raznih krajih v mestih. Obožujem zastojkarske galerije (tudi Novo mesto ima svojo – Stimulaker), pa tudi tiste priložnostne v lokalih, kjer se najrajši razgledujem ob kozarcu limonade. Sploh pa je tu še cela vrsta festivalov, ki omogočajo gostovanja svetovnih umetnikov tudi slovenskemu občinstvu. Druga godba, Festival Ljubljana, Rock Otočec, Festival Lent, Trnfest, ... Na tone koncertov, projekcij, gledaliških in plesnih predstav. V tem poletju jih je toliko, da zagotovo ne bom dovolila, da bi šle vse mimo mene, kar svetujem vsakomur. Pusti umetnosti v katerikoli obliki, da se ti predstavi v tvoji najljubši luči – konec koncev je tudi gledanje filma na TV spremljanje umetnosti.

»J'adore les orehovi štruklji«

Pišeta: Katarina Novak in Marjeta Benčina

Šestindvajsetletna kozoroginja (po horoskopu), velika meter pa 78, obuta v 40-ice. Bivša učiteljica po zaporih, ki prisega na domačo slovensko hrano - na slovensko pizzo, orehove štruklje in potico - tud' orehovo. Se vam kaj sanja kdo bi to lahko bil?

Takoj vam bo jasno, če le niste eden izmed tistih, ki vam nemščina predstavlja edini možni način sporazumevanja s svetom in ki se na vso moč oteplate česa bolj nenavadnega pa zato nič manj koristnega ... O francoščini govorim.

In o vse bolj ogroženi manjšini na tej gimnaziji, ki zna zašprehat tudi malo drugače, en Français. In gornji opis se nanaša na našo asistentko SOPHIE, katere navzočnosti se vsak terek iskreno razveselimo: 'Ouiiiii,Sophie'...vsi jo imamo namreč zeloooo radi, posebno pa njene fotokopije in na vsake toliko časa že navajene izbruhe v slovenščini: 'Samo fhančosko, phosim-s'il vous plait'. In tu neke se vse konča.

Sophie je po poklicu profesorica geografije in zgodovine, ki prihaja iz Le Mans-a (nekje med Parizom in Bretanjo). Prvič jo je poklicna pot pripeljala ven iz Francije prav v Slovenijo, kjer deluje kot asistentka na naši in na gimnaziji Vič. Pravi, da se odlično razume predvsem s profesorji iz jezikovnih kabinetov. Poslušaj takorekoč vse: rock, klasiko in opero, je oboževalka Tracy Chapman - od slovenske glasbene scene pa prisega na Siddhartha in Sebastjana. Vsem priporoča nujen ogled filma Čokolada z njeno sorojakinjo Juliet Binoche v glavni vlogi. Prečesala je praktično že celo Matkurjo in del Hrvaške. Bajje ji je RES všeč tukaj. 'Slovenija je krasna, čudovita,marveilleuse, ...' Hvala,hvala,sej ni treba...

Drugače pa včasih kar malo pogreša svojo domovino in svojo družino, ki sicer živi v Londonu. Pa jasno nekaj, brez česar Francozi ne bi bili tapravi Francozi - SIR.

In njen dedek dela najboljši sir v celi Franciji. Ime sira? Ha, reklame se ne dela...

Med počitnicami bo, vsaj upa, končno obiskala še Mursko Soboto, se najedla orehovitih štrukljev in si nabrala moči do naslednjih torkov, ko nam bo spet pela pred tablo: 'Samo fhančosko, phosim, s'il vous plait !'

MARILYN MANSON:

The antichrist superstar
(love him or hate him)

Piše: Jasmina Bajec

Ali ga ljubiš ali pa sovražiš...druge alternative ni...

Marilyn Manson je zagotovo eden najbolj kontroverznih glasbenikov 90-tih. Zadnji...v dolgi vrsti shock rockerjev si je ustvaril imidž ameriškega anti-heroja, ki » jebe v glavo » krščanarje in dela preglavice konzervativnim politikom. In očitno se pri vsem tem še izredno zabava, saj je stalen gost raznih političnih debat ter televizijskih šovov.

Manson pa ni bil vedno to, kar je danes.

Rodil se je kot Brian Warner v ameriški zvezni državi Ohio. In je bil čisto povprečen ameriški grdavič, ki se je najbrž samozadovoljeval do 21-tega leta starosti (I wish I had been there for him !! hehe) .

Pri 18-tih se je preselil v Florido in začel delat kot glasbeni novinar. Tako je tudi dobil priložnost, da je spoznal nekaj njemu podobnih freak-ov, ki so čutili podobno nujno po izstopanju in je skupaj z njimi ustanovil bend.

Skupina je nato izdala nekaj plat in postala zelo priljubljena predvsem, pri belih predmestnih ameriških pobcih. Pravi prodor pa so doživeli šele leta 1996, z izdajo CD-ja z naslovom Antichrist Superstar.

Po tem letu je množica oboževalcev močno narasla, z njo pa se je skokovito povečala tudi množica protestnih skupin desničarjev in krščanarjev, ki so napadale predvsem njegov nasilen pogled na svet, sovraštvo do krščanstva itd. Manson pa je na obtožbe odgovarjal z obljubami, da bodo poslej na njegovih koncertih njegovi oboževalci deležni tudi branja odlomkov iz Biblije, ki bodo omilili » nasilnost » njegovih pesmi...hehe...mislj kao

Manson v svoja dela vpleta posebno filozofijo, ki temelji predvsem na Nietzscheju.

Ta filozofija se pokaže tudi v Antichristu. Antichrist Superstar pa je ... ZAKON !!!!

V pesmih, za katere so značilna odlična besedila...vsako besedilo predstavlja del zgodbe, ki opisuje življenjski cikel Antichrista.

CD se začne z »Irresponsible Hate Anthem« in konča z » Man That You Fear » ... po tej pesmi pa sledi obdobje tišine, ki ga prekine komad # 99, ki sklepa prvi in zadnji komad v cikel.

Naslednji CD, ki ga je bend izdal leta 1998, je bil Mechanical Animals. Pri tem CD-ju se je Manson nekoliko odmaknil od » heavy » tem in zaplul v bolj komercialne vode. Ta CD ima po eni strani nekaj ful dobrih komadov...kot so npr. Great Big White

World, Mechanical Animals in The Speed of Pain. Po drugi strani ma pa tudi neki ful bednih kot so npr.

I don't like the drugs (but the drugs like me)...mislj hehe...ej...ta komad je čisti podenj...al pa Rock is Dead... Ampak...OK...Shit Happens!

Zadnji izdan CD, Holly Wood, se vrača k Antichristu in zaokrožuje trilogijo albumov. Pritegne pa predvsem s hipnotičnimi, nihajočimi mantrami (The Lamb of God in Coma Black).

Torej...Marilyn Manson je en VELIK grdavič, ki uspešno manipulira množice in lahko pripravi fane do tega dana koncertih vzklikajo » I

would die for you » a hkrati ustvarja odlično muzko polno brutalne estetike s kombinacijo protislovij...torej močno glasbo, ki jo spremljajo provokativni imidži in nepredvidljivi nastopi...to je vsekakor šov, ki ga ne smete zamuditi !!

...Se torej vidmo...29. avgusta v Ljubljani...

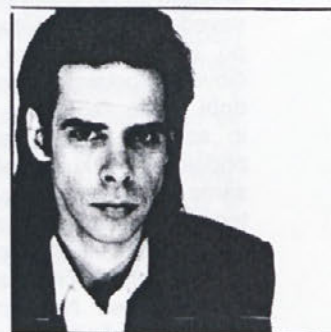
NICK CAVE & THE BAD SEEDS 3. JUNIJ, HALA TIVOLI, LJUBLJANA

Piše: Nejc Gazvoda

Nick Cave je čudak. V sebi združuje temne zgodbe in čudovito ljubezensko liriko, ki jo predstavi svetu s pomočjo spremljevalne skupine The Bad Seeds, s katero so posneli že ogromno albumov in sodeč po zadnjem, No More Shall We Part, še niso niti približno končali. Čudno je, da Cavea pozna malo Novomeščanov – v njegovih pesmih se namreč zlahka najdejo zaljubljenici, kot tudi depresivneži in celo satanisti (včasih ima Nick dosti za povedati proti Bogu) ali pa preprosto ljubitelji urbanega trubadurizma. V preteklosti je imel Cave težave s heroinom in pretiranim nasiljem, vendar se je že precej umiril in živi z ženo Susie in dvema otrokoma ter dela v pisarni, obogateni s stoletnim klavirjem, kjer dobiva navdih za pesmi.

V Hali tivoli je tretjega junija Nick Cave »raztrgal«. V svoji klasični opravi v beli srajci, kravati in črni obleki je stal na robu odra in naravnost gmel – redko najdeš verižnega kadilca s takim glasom, da se ti tresejo bobniči. Bad Seeds so v ozadju obvladovali sceno s popolnim instrumentalnim zvokom in se stapljali v eno s »temnim sinom«, ki je brcal in pobiral nevidne stvari po odru, kazal v občinstvo in pel celo bolje kot na studijskih albumih. Nič čudnega, da je dobil »modrc«, najlonke in balon – vse črne barve seveda. Ko mu je zmanjkalo cigaret, mu je publika vrgla svoje. Nekdo je splezal do njega in mu poljubil roko. Nick Cave je bil tretjega julija oboževan, čaščen, vendar nič nadut, nasprotno – komunikacija z občinstvom je bila pristna in spontana ter zelo osebna. Kot njegov izbor pesmi, ki je obsegal vse od uspešnic iz novega albuma do starih hitov, ki jih je občinstvo zvesto pelo do zadnje note. In preden je zapustil oder, nam pomahal in se zasmejal ter dokazal, da je navsezadnje samo človek, ne pa sin satana in angela. Njuno pol belo pol temno srce, ki je sposobno tako dobrega kot slabega, tako čudovitega kot srhljivega in suverenega obvladanja tistega, kar sestavlja svet – ljudi, občinstva.

Če se vam zdi opis pretiran in niste bili na koncertu – pojdite v trgovino po kakšen njegov CD (priporočam The Boatmans Call, Murder Ballads, No More Shall We Part in The Best of...) in ga spoznajte. Ne bo vam žal.

Z nahrbtnikom v svet

Piše: Maja Erhovnic

V času naših mamic in očkov se je na veliko potovalo po naši širni Jugoslaviji, že maturantski izlet v Dubrovnik ali Split je pomenil pustolovščino, na katero se je pripravljalo več tednov. Danes mladim še zdaleč niso dovolj lepote lastne dežele, najraje se odpravijo čim bolj daleč od doma, kot jim dopuščajo finance in čas.

Včasih so se na pot po Evropi na štop ali z vlakom odpravili le najbolj pogumni in avanturistični, v naši generaciji najdemo le redko koga, ki še ni bil v tujini (Hrvaška seveda ne šteje). Potovanje z inter-railom po Evropi je klasika, nekaj, kar mlad človek enostavno mora doživeti, preden dobi redno zaposlitev, si ustvari družino in se dokončno ustali. Takrat namreč pridejo otroci, ki so pač tečni in nadležni, same jih človek ne more pustiti za več tednov, s sabo na potovanja pa jih tudi ni priporočljivo vlačiti. Potem preostane le še sindikalna počitniška hišica v Dalmaciji (po možnosti Nerezine, Krk, Pag) ali avgusta pohajkovanje po slovenskih dvatisočakih.

Tega se vsi z najmanjšo popotniško žilico v telesu kakopak zavedamo. Jasno nam je, da je treba izkoristiti prava leta, takoj in sedaj. Nekateri sicer nekaj sanjajo o pavziranju med študijem, ampak a res poznate koga, ki je to naredil – si vzel eno leto prosto in šel po svetu? No, po četrtemu letniku faksa že mogoče, ko se kao dela neka diploma, ampak to je šele čez dolgih pet do sedem let!

In kakšne so torej opcije, če se gimnazijec odloči, da bi on pa potoval? Kakšna eksotična pohajkovanja po vzhodnih deželah, Avstraliji ipd. najbrž finančno gledano ne pridejo v poštev, pa tudi starši bi se malo bali, da se njihov sinček oz. hčerkica ne bi pridružila kakšni sekti v Indiji ali da bi jim njihov zaklad pohamsali bav-bav gverilci v Kolumbiji.

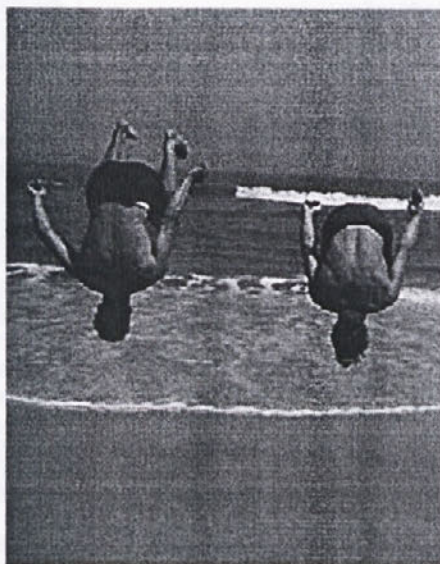
In spet se vrnemo k Evropi. Ki pa je resda neka osnova, kjer se popotniki urijo v »preživetju« na potovanju v lastni režiji, ki je vse prej kot počitniško lenarjenje. Pripraviti se je potrebno na trdo delo, bežni trenutki relaksacije sicer pridejo, a pred tem je potrebno poskrbeti za vse kaj drugega.

Najprej si je potrebno zagotoviti zanesljiv **prevoz**. Ta je poleg prenočitve glavni strošek

popotniškega proračuna, saj je povprečen znesek, porabljen za prevozna sredstva za en mesec nahrbtnikovanja po zahodnih evropskih deželah, približno 50.000 sit. In to pri najbolj cheap varianti, kar je vlak – če seveda opustimo štopanje, ki ga jasno vsi odsvetujejo. Sama pa v bistvu ne poznam nobenega, ki bi imel s tem načinom premikanja kakršnekoli težave. Lastna glava je tu seveda nadvse zaželjena, stalen sopotnik – prijatelj pa obvezen, še posebej v primeru deklet. Vlak pa je še vseeno bolj varen, zanesljiv in udoben. Vozovnico, ki bo najbrž inter-rail ali pa na primer westeels (informacije na ljubljanskem kolodvoru), je potrebno kupiti vsaj nekaj dni pred odhodom in si na internetu sneti glavne vozne rede vlakov v krajih, ki jih nameravamo obiskati.

Pred odhodom je potrebno skrbno spakirati zadeve, ki nam bodo na poti prišle prav, in najbrž je nepotrebno zapisati, da mora biti vsota oblek in

ostale krame čim manjša; v nahrbtniku naj bo vsaj še nekaj prostora, saj se čez čas vsebina **prtjljage** nekoliko zviša (drobnarije v ljubkih lokalnih trgovinicah). Mogoče bi kakšno deklo na poti res pogrešalo tisto seksi večerno oblekico in visoke petke, ampak ali jih je vredno en mesec vlačiti v nahrbtniku za en sam zmenek z nekim Špancem, ki se na koncu izkaže kot navaden Podgurec (na začetku je bil pač

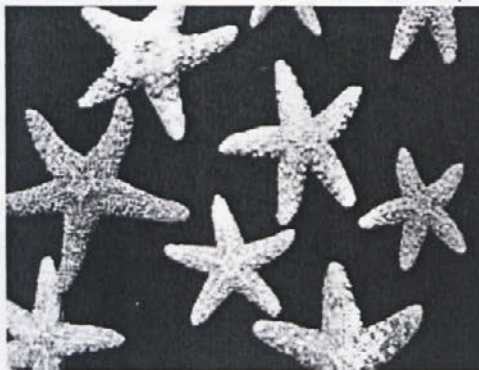

mamljivo eksotičen)? Torej, dvakrat premisli, preden zapakiraš štiri pare čevljev, kajti najbrž boš ves čas v najbolj zguljenih = udobnih sandalih. Spakiraj še nekaj malenkosti, ki bi se, če jih ne bi pozabili, izkazale za zelo priročne: baterija, švicarski nožek, mini ključavnica (za npr. šotor), žlička (jogurt za malico), krema za sončenje, denarnica za okoli vratu, popotniški dnevnik za vse vtise, beležka z naslovi in e-naslovi prijateljev... Pa še veliko stvari, ki ti bodo ali pa ne bodo padle na pamet pred odhodom.

Kje smo ostali? Aha, lepo spakirani smo se z vlakom odpeljali iz preljubega Novega mesta in čez nekaj ur razburljive vožnje dostavili do naše prve destinacije, X mesta v recimo Franciji. In kaj zdaj? Dan se kmalu že preveša h koncu, ti pa rabiš posteljo, vročo prho in WC z dejanskim toaletnim papirjem. Če smo naše potovanje že začeli z nizkim proračunom v mislih, nima smisla, da v mestu iščemo Holliday Inn. Tudi pri **prenočišču** imamo samo dve budget alternativni:

youth hostel in kamp. Prva sicer vključuje mehko vzmetnico, je pa enkrat dražja. Pri drugi si moraš svoje ležišče in mali domek prinesiti na svojem na-hrbtniku, spati na trdem in ponoči, če te zagrabi na stranišče, do njega po mukotrpnih poti mimo vseh vrvi na sosednjih šotorih. Youth hostli ali mladinski hoteli prav tako niso najbolj udobni, lahko da celo noč ne moreš zaspati, ker neki Finci na ves glas smrčijo – največkrat se namreč spi na skupnih ležiščih. So pa še vedno relativno poceni in pa prava valilnica novih prijateljstev. Skoraj vsi imajo prijetne jedilnice, internet kotičke in dvorišča, kjer se po napornem dnevu zberejo mladi z vsega sveta, sledijo standardna vprašanja »Where are you from?«, »How long have you been on the road?«, »Where are you going to next?« in pogovori o izkušnjah. Če se z nekom zaštekaš, z njim lahko odkriš mesto, v katerem trenutno si, greš na večerjo ipd. Zanimivo je, da po nekaj dneh veš za vse prebivalce hostla, od kod so, z njimi si celo preživel kakšne nepozabne trenutke, niti sanja pa se ti ne, kako je večini ime. Med sabo se vsi kličejo kar »the guy from Australia« ali »the girl from Berlin«. Včasih tudi po zunanji značilnosti, npr. »Jesus« - tip z dolgo brado in lasmi po vzoru Kristusa. Toda, skoraj nihče ni na enem mestu več kot nekaj dni, spet je treba na pot, vsak v svojo stran, večkrat pa se zgodi, da gre več ljudi, ki imajo podobne smeri v načrtu, naprej skupaj. Drugače pa ob vseh slovesih ne moreš reči ničesar drugega kot »Have a nice life!« in iti naprej.

Pa še nekaj o cenah in rezervacijah. Cene prenočišč so odvisne od kraja in lege v samem mestu, no ja, včasih tudi kvalitete. Zagotovo je, da se v evropskih prestolnicah Zahoda pod 3000 sit na noč ne najde nič (razen če imaš gromozansko srečo). Ne sliši se sicer veliko, če pa si na poti en mesec, je to 90 000 sit! Hja ... Zato je dobro, da nekaj časa preživiš po vaseh, kjer se cene gibljejo okrog 1500 sit. V poletnih mesecih, ko je večina ljudi na poti, je sploh v mestih izredno težko dobiti prosto posteljo, še posebej, če prideš popoldne ali proti večeru. O rezervacijah se je najbolje pozanimati po internetu. Prej si na zemljevidu označi kraje, skozi katere boš potoval, in v Lonely Planetu, vodniku, ki je znan pod imenom popotniška biblija, poišči naslove hostlov (dva primerna naslova: Europe on a shoestring in Western Europe). Pri večini rezervacij je na žalost potrebo podati številko kreditne kartice, za kar pa moraš imeti mednarodno kartico, ki jo imajo lahko samo polnoletni z dohodki nad 100 000 sit. Vsaj tako so mi rekli na SKB banki. Sicer se že nekaj dogovarjajo, da bi tudi mladim omogočili

plačevanje s kartico v tujini, vendar pa kdo ve, kdaj bo to uresničeno.

In že smo pri naslednji tegobi, to je **plačevanje**. Mogoče že nekoliko zastareli, a za Slovence še vedno precej uporabni, so potovalni čeki. V Novem mestu jih imajo na stalni zalogi v glavni Dolenjski banki, in sicer jih lahko kupi vsakdo. Plačaš določen znesek v protivrednosti želene valute in voila, dobiš listke s to isto vrednostjo. V tujini jih lahko vnovčiš v bankah za gotovino, pa tudi v nekaterih hotelih, trgovinah, agencijah jih sprejemajo. Tvoj denar je dobro zavarovan pred krajo – če ti potovalne čeke zmaknejo ali jih izgubiš, ti takoj izdajo nadomestne. Pokazati moraš le njihovo varnostno številko, ki jo moraš shraniti stran od samih čekov in nikakor izgubiti. Gotovine valjda ni dobro imeti pri sebi v večjih količinah, hkrati pa dovolj, če pride do kakšnih nenačrtovanih stroškov (npr. vstopnina za nočni klub – kaj boš, če pri sebi nimaš gotovine, šel spat?) Ja, nasploh je s stroški največ preglavic, če nimaš staršev milijonarjev v markah. Obremenjevati se s tem, koliko vsak dan na poti zapraviš, nima smisla. Najboljša varianta je, da si določiš limit, ki ga lahko na dan zapraviš – in se ga držiš.

Toliko zateženih stvari, ki jih moraš imeti v glavi, ko potuješ... Priprave so še kar v redu, ko si ves razburjen, da se nekam odpravljaš; potem pa sledi skok v vodo, ko se vsak trenutek znajdeš v popolnoma novi situaciji. Vse so stresne, res, ampak to je čisto drugačen stres, kot smo ga navajeni doma, v šoli. Najbrž bi temu rekli evstres, pozitivni stres. Ker v njemu hkrati uživaš, pa še na koncu te čaka... čisti užitek. Tisto, za kar pri potovanjih v osnovi sploh gre. Ko ležiš na travi v Hyde Parku in bereš knjigo, ki si jo pravkar kupil v neki prikupni knjigarni; ko plešeš salso s svojim novim prijateljem v zakajenem bolivijskem lokalu in medtem flirtaš še s tremi drugimi temnopoltimi lepotci; ko se nate ulije tropska ploha v Zahodni Samoi; ko greš na jutranji tek po Centralnem parku; ko padeš pod bika v Pamploni in potem skupaj še s tremi mahnjanimi Američani ležiš v bolnici; ko zreš v razburkano morje minute pred nevihto in gledaš strele, ki se potapljujejo nekam v Atlantski ocean; ko se zbudiš na strehi jahte ob najlepšem tipu in vama lasje valovijo v jutranjem vetriču in ga gledaš in se zavedaš, kako je lep, ko spi; ko stopaš v budistični tempelj v Nepal in se počutiš zen kot še nikoli v svojem življenju; ko najdeš svoj prostor pod soncem za tistih pet minut, ki bodo v tebi trajali za vedno. *Trust me, it's paradise. ... Just keep your mind open and suck in the experience.*

KAKŠNA JE REALNA SLIKA POLOŽAJA ŠTUDENTOV

Pripravila: Maja Erhovnic

Število študentov se je od leta 1991, ko je bilo vpisanih 33.500 študentov, do leta 2000 več kot podvojilo, tako da nas je danes 79.500. Povsem v drugo smer kot rast števila študentov se je gibal delež študentov štipendistov, saj se je število vseh štipendij v desetih letih povečalo le za skromno četrtno. Medtem ko jih je v prejšnjem šolskem letu prejemale študentje le borih 27%, jo je leta 1990 kar 51% študentov. Najbolj zaskrbljujoče pa je dejstvo, da je vsako leto manj republiških štipendij, ki so namenjene socialno ogroženim. Sama višina štipendij se iz leta v leto tudi realno niža, saj je, namesto da bi sledila rasti povprečnega osebnega dohodka, vezana na zajamčeni osebni dohodek. Ta pa ni statistična vrednost, temveč od države določen znesek. Zadnja sprememba na področju štipendij, ko je ministrstvo lani spomladi Zoisove štipendije znižalo za 20%, je jasen pokazatelj štipendijske politike tudi v prihodnje.

Pred dvema letoma je Slovenija uvedla študijske kredite, kar je žal za naše razmere povsem neprimerna oblika finančne pomoči. Država namreč subvencionira le neznamen del kredita, ki ga mora diplomant začeti odplačevati po največ dveh letih odlogu. Takoj se postavi vprašanje, kako naj diplomant ob vseh stroških, ki se pojavijo na začetku samostojnega življenja in morebitnega ustvarjanja družine, zmore še odplačevanje kredita, katerega obrok nemalokrat predstavlja več kot četrtno plače.

Nezadostnost sredstev, ki jih država namenja visokemu šolstvu, fakultete rešujejo s povečevanjem vpisnih stroškov in povečevanjem deleža izrednih študentov, ki sami izdatno financirajo svoj študij. Število izrednih študentov je tako v zadnjih desetih letih raslo dvakrat hitreje kot število redno vpisanih.

Ob osamosvojitvi je v študentskih domovih bivalo 8.400 študentov, kar je predstavljalo 25% vseh študentov. Danes v študentskih domovih biva oziroma prejema subvencijo za bivanje pri zasebnikih 10.300 študentov, kar predstavlja 13% vseh vpisanih. Pri zasebnikih stanuje čez 20.000 študentov, ki za stanarino plačujejo v povprečju več kot 25.000 tolarjev mesečno.

Spomladi 1992 je Študentska organizacija Univerze v Ljubljani samostojno uvedla subvencioniranje študentske prehrane, kar je država čez nekaj mesecev sprejela kot eno ključnih študentskih pravic. Žal se je tudi v tem primeru obnašala, kot da študentski boni predstavljajo dodatno boniteto, ki jo je v preteklih letih večkrat poskušala oklestiti. Težnja države k restrikcijam tudi na tem področju se kaže v nenehnih zahtevah po omejitvi števila bonov, višine

subvencij ter izsilitvi omejitve uporabe bonov v poletnem času, ki ga večina študentov prebije ob začasnih delih in pripravi na naslednje študijsko obdobje in ne ob brezskrbnih počitnikovanjih, ki bi sicer mladi populaciji morala pripadati.

Na podlagi ustavne pravice do pridobitve ustrezne izobrazbe, ustavnega določila, da je Slovenija socialna država, in dejstva, da je šolstvo nacionalna prioriteta, so študenti zahtevali:

1. Odpoved vsakršni uvedbi šolnin, dodatnih vpisnin ali predpisanim 'simbolnim prispevkom'.
2. Ohranitev socialnih ugodnosti študentov: neobdavčenje študentskega dela in ohranitev dohodninske olajšave za študente in dijake na obstoječi ravni; neobdavčenje štipendij in otroških dodatkov; ohranitev višine subvencije za bivanje pri zasebnikih.
3. Reševanje stanovanjske problematike študentov: uresničitev projekta 4000 novih študentskih postelj in odprava oduševljenih najemnin pri zasebnikih v univerzitetnih središčih.
4. Zagotovitev dodatnih finančnih sredstev za zaustavitev trenda manjšanja štipendij z vzpostavitvijo dolgoročnega sistema štipendiranja, ki bo temeljil na sodelovanju države, gospodarstva, lokalnih skupnosti in donatorjev.
5. Dvig kakovosti študijskih programov in procesov, uvedba kreditnega sistema študija, razširitev prostorske stiske visokega šolstva in univerzitetnega športa, pospeševanje mobilnosti študentov in profesorjev.
6. Zagotovitev sodelovanja študentov oziroma mladih v procesu približevanja Slovenije Evropski uniji in upoštevanje njihovih stališč.

DOVOLJ!

Piše: Maja Erhovnic

V četrtek, 14. junija, so mladi rekli Dovolj! Ob pol štirih, ko sva s Sanjo prispeli s postaje, je bila na Trgu republike, kjer so potekale demonstracije, že množica študentov, pa tudi nekaj dijakov nas je bilo med njimi, ki bomo čez nekaj let na njihovem mestu. S transparenti, rdečimi majicami in piščalkami so izražali svoje nezadovoljstvo nad državo in njenim ravnanjem z visokim šolstvom. Najbolj zagrizeni so preizkušali svoje atletske zmožnosti z metanjem jajc na parlament in močnim izžvižgavanjem.

Nad parlamentom so se tudi dobesedno zgrinjali temni oblaki in zastave so plapolale v močnem vetru. Žvižgi so bili še močnejši, varnostniki in specialne enote pa v polni pripravljenosti.

Čez nekaj minut se je tudi zares ulila ena izmed tistih ploh in pregnala mlade pod zavetja bližnjih stavb. Nekaj deset razpoloženih nas je našlo otroka v sebi in popolnoma smo se predali poletnemu dežju. Tekli, skakali in plesali smo po Trgu ter se smejali eden drugemu. A kmalu smo tudi mi poiskali streho nad glavo, kajti med težke kaplje se je začela mešati še toča. V pasaži Maximarketa je bila že neznošna gneča, ampak vsaj toplo je bilo. V trgovini

so se zbal, da ne bi vsa raja poiskala še toplejši prostor v njihovih prostorih in pred vhod so postavili kakšnih deset policistov s kar dolgimi pendreki. Ko sem jih hotela fotografirati, je eden izmed njih prijel za moj fotoaparat in raje sem se umaknila. Drugače pa je bilo pod streho že kar živahno. Za glasbeno spremljavo je poskrbela improvizirana komorna pihalna godba, študentske zahteve pa so bile očitno že kar malo pozabljene. Oziroma so se razgubile v vsesplošnem petju, smehu in alkoholu.

Še pred predvidenim zaključkom se je večina študentov porazgubila, dež pa je spral jajca s pročelja parlamenta. Ne verjamem, da smo s protesti dosegli kaj revolucionarnega, dovolj pa se mi zdi že to, da smo pokazali, da nam ni vseeno, kakšno pot bo izbrala država za visoko šolstvo v Sloveniji. Dokazali smo, da nas je dovolj, da nas ni mogoče prezreti. Na TV Dnevniku in naslednji dan v dnevnikih časopisih so bili protesti osrednja novica.

In ko sva se peljali nazaj proti Novemu mestu, se je na vzhodu prikazala šibka mavrica.

Foto: M.E.

Posebno obvestilo!
V tokratni številki
Mladine (18. junij) si
lahko ogledate DVE fotki
našega dijaka Roka
(Bička) iz 1. Letnika. V
rubriki Mladinamit žari v
vsej svoji slavi.

»come on everybody let's sing along and destroy this Eurosong «

Piše: Slobodan Malić

Solze.....ROBČKE! NE, DAJTE RJUHE – kajti Eurosong propada! In kdo je ta napadalska velesila, ki ga je dovedla do propada – EVROPA! Mati je požrla svojega otroka (nagradno vprašanje: hčerko ali sina?). Da, res je! Na veliki dan (12.maja (znova podatek za moje prijatelje z I.Q. 20.61617147 – SLOBODAN, ZAKROŽI!!! A to ni isto kot 20.6, veš???) –rok: Ja, men' je še vedn' čist' ist'.)) so vsi evropski Hansi, Janezi, Jacquesi, Johanni, Johni, Kiklosi odložili vile; kot so tudi vse Lojze (SLOBODAN, IIIIIJJOOOOO!), Hajdi, Florence, Gertrude, Devahire, Mary pustile vima, da tečejo, kajti ura je bila 21.00, začel se je EUROVISION SONG (???????) CONTEST 2001 – direktno iz stadiona Parken, kot je Andrea nešteto krat poudaril, poskušajoč zamašiti »luknje« ob koncu razglednic. Četi pa so poveljevali pičk... in pičk... v popetih srajčkih in majčkah svetovno najbolj razširjene blagovne znamke »Vse po nič« (dodatne informacije v fizikalnem kabinetu), kot tudi country kravarji (nasledniki lanjskih prvakov). EPILOG UVODA (ljubimo epiloge): Eurosong ni več to, kar je bil (šmrk, šmrk).

Cirkus se je s Švedske premaknil samo čez most (kot da bo kdaj prišel do vasi na JV Alp). Danci so mojstri, ko pride do uničevanja prireditve. Recept je sila enostaven: 1. prireditve postaviš na nogometni stadion (dobiš prvi Eurosong, ki ga gledajo tudi profesorji zgodovine (nogomet & zgodovina? – neeeeeeee)); 2. za voditelja inštruirai športno novinarko in igralca, ki ne vesta niti kakšne vrste namaz Eurosong sploh je; 3. prodajš 80.000 vstopnic, od tega 98% domačemu občinstvu; 4. pesmi vrliš s par sekundnimi premori, da jih »njihovo Televotingstvo« zamudi čim več; 5. oder urediš čim bolj »jadno«, da tudi naša hala Tivoli zglada solidno, 6. za vmesno točko angažiraš svetovno znanega izvajalca, po katerem naj bi se tekmovalci zgleovali – skupina Aqua »za otroke in odrasle«. SPLOH IN SPLOH SAMO VESELJE!

Eurosong sta odprta neka stara brenkača (ne, žal nisem pozabil, kdo je lanjski zmagovalac) in šopek mažoret z dudami (kdo pravi, da Eurosong izgublja svoje kulturne vrednote?) Zdi se, da vse kar je potrebno, da postaneš seks simbol na Danskem, je dočakati 70 (priporočam olivno olje). Na odru sta se prikazala voditelja, ki sta s svojima akrobatskima nasmeškoma izrekla par stavkov (od teh kar enega v francoščini, kot da bi jo načrtno počasi izrivali s prireditve).

Razglednice pred komadi so bile kar fletne, predstavljajoč (le kaj mi je s temi » Prešeren izrazi« piskajoč, pojemajoč, piflajoč se...) vpliv države predstavnice na Dansko. Nizozemski zelo očiten vpliv nediskriminacije, če to sploh obstaja (pomensko in slovnično), v smislu »let's sexne, let's have sex« bilo kdo z bilo kom, ali na Danskem ali bilo kje. Iiiiiiiiiii! Michelle pa je s svojim komadom izstopala, še bolj pa s koreografijo trominutnega sedenja (če nič drugega, je vsaj malo tla pobrisala za ostale nastopajoče).

Najbrž v geografsko tako odmaknjeni Islandiji nimajo enakega bontona kot ostali Evropejci, saj je pevec dua Two tricky neumorljivo kazal svoj kazalec proti kameri v stilu pesmi: »you, it's only you, my angel, this is a song written specially for you; you and i are meant to be joined in one (through sex, ofcourse), all you have to do is reach

for me (this time through a telephone line – alias VOTE FOR ME!!!)«.

Razglednica za Bosno je prikazovala zelenjavo, kot da že tako ne vemo, da so revni. Čeprav si komotno predstavljam 80-letno starko v neki mirni vasici nekje v Angliji, ko pravi svojemu deset let starejšemu soprogu: »Look, Andrew, darling, they have vegetables too! How nice!« Angleščina Nina Pršeša pa ni bila niti blizu »nice«: »hano, kam kam on tel mi vatiz gouing on«

Norvežan je ponaredek Celine »All by myself« zapel z za psihiatra zreliimi grimasami (by the way; na »medmrežju« (kduo bo rejku, da nej znam šprijehat sluovejnščine?) sem prebral, da je prestrašil pol evropskih otrok, ki so se posledično odločili za predčasni spanec (kar ni izključevalo nočnih mor novopečenega bav-bava Harolda). Mož se je na odru kar precej vživel v vlogo dive, kar je šlo kar »vštric« z njegovim glasom, a malo manj s stasom (samo ena je Dana International – viva la diva!!!).

Izraelci so presenetili z močno koreografijo, ki pa je ob ruski lahko zbledela. Rusi so poslali svojo svojčas politično najbolj nevarno skupino Mumiy troll. Vodilni pevec Ilija je bil

najbolj oblečen moški na prireditvi (niti ne pravim, da je imel neko konkurenco), pričaral pa je magično vzdušje (mislim na tisto romantično satanistično-seksipilno mešanico) še bolj magični pesmi »Lady alpine blue« »...just keep on smilin'...«.

Ker so Skandinavci znani kot najbolj prodajajoči se fotokopirni stroj, kdo je potem Švedska, da izstopa. Plavuša in bruneta sta tresajoče odfušali svojo popevko, za katero so se »prejšnji lastniki« stepili, čigavega komada kopija je. Ja, folk, to je vse Eurosong.

Litvansko-irsko-malijski trio Skamp se je predstavil s funky komadom »You got style«. Najprej, ko sem jih zagledal na odru, sem mislil, da gre za neko vmesno cirkuško točko. Jaz si že ne bi upal peti o stilu s klovnsko lasuljo na glavi. Pač, jst s'm itak mal' čud'n.

Po lanskoletnem uspehu skupine Brainstorm je Latvija letos nizko padla. Nikoli si ne bi mislil, da bom na Eurosongu dočakal jodlanje, pa še povrh v spremljavi harmonike. Blizu 40-letnik je prepeval o tem, kako mu po poroki več ne bodo zadovoljene vse »moške« potrebe (ja, veste, s tem se ne gre zabavati!!!). Naslov pesmi izraža moja čustva do le-te – »Two much!«. Dragi folk, to je vse naredil televoting.

Na razglednici za naše najljubše sosede Hrvate so šolarčki v rdeče-belo karirastih majčkah špilal' fuzbal (ubogi otroc', ko bi vedeli, kako so butasti). Hrvaško je zastopal eden njihovih največjih vokalov – Vanna. Bivša pevka skupine ET se je spopadla z vokalno najbolj zahtevnim komadom letošnjega Eurosonga (čeprav niti glasba niti besedilo nista mogla biti enostavnejša). Ker naj bi med generalko fušala kot trije, sem se med njenim nastopom kar tresel (don't ask why). Bila je tudi zelo okusno oblečena (kar je bila letos redka pojava). Svojim back-vokalom je dodala še dva Angleža, kar je bila sila pametna poteza, saj sem med komadom slišal nek ženski glas, ko prepeva: »dont brejk maj hart, dont brejk maj haaart.....«. Ne vem zakaj se Balkan in angleščina tako ne štekata (le zakaj?). Ta izjava seveda nima veze s

Slovenijo – ta je v zahodni Evropi, glih zraven ZDA.

Portugalci so poslali črno-belo kombinacijo (v več pogledih) dveh decov z dosadnim komadom (opombe nevredno). Njihovi sosedi Španci pa so po več baladah poslali živahno televoting skladbo s še bolj živahno koreografijo. Ricky wannabe je urno vihtel svoje boke in diktral smer uprtih ženskih oči, saj bi vsaka bila njegova Conchita (hit me baby one more time). Nočem niti omeniti dveh prodajajočih se ukrajinskih plesalk (saj sem jih že, šment!).

Preskočil sem Irce (aaaaa, le kaj mi je bilo?). Zastareli narod – zastarela balada, a vseeno lepa. Izvaja jo kmečki možič in kmečke države (za vse tiste, ki so spregledali ovce na razglednici).

Največja favoritinja pred prireditvijo je bila mlada francozinja Natasha St. Pier, kar je bilo s prelepo balado tudi zaslužno. Najbolje oblečena ženska na prireditvi v rozasto-rdeči obleki z metuljički (vzdih) je (če nič drugega) vsaj zrajcala del moškega občinstva.

Ena od glasbeno najbolj zahtevnih pesmi je bila turška, čeprav je del čara ugasnil, ko je začel Turek prepevati drugo kitico v angleščini: »sou far avej, sou far apart.....«. Drugače pa kar lep scenski nastop.

Šmrkla prireditve je bila pa Britanka Lindsay (seveda ostaja gimnazijska šmrkla še vedno moja šmrkla no. 1). Šestnajsetnica ima moram priznati presenetljivo dober glas za svoja leta, a še ne dovolj za izvedeno skladbo »No dream impossible«. Pri tej pesmi sem čakal predvsem na zadnji, tonsko najvišji zlog, ki ga je na britanskem predizboru sfušala, da so se zidovi tresli, medtem ko je moj maček premišljeval o samomoru. Vseeno zelo prijetna himna vseživljenski borbi (»there's no dream impossible as long as you live with hope in your heart bla bla bla bla bla.....«) s še boljšim aranžmajem.

Prišel je čas za drugo cirkuško točko večera. Tokrat si jo je dovolil voditelj. Mislim, da sem se šele tukaj začel zavedati kakšne širine ima dansko amaterstvo. Ne morem verjet', da sta se več kot minuto pogovarjala o prvih poljubih, ko pa bi z eno sekundo prenosa nahranili nekaj tisoč lačnih afriških ust. Še šmrkla s kontrabasom bi se mi zdela manj dosadna.

Pa smo jo dočakali – SLOVENIA! Na razglednici so pokazali dva tekalca na smučeh (l&«#%#%*?#&&«) in zdaj si sploh ne upam pomisliti, kaj si misli tista stara ženica v Angliji (ah, saj je najbrž že zaspala). Ko sem se skuzlal je Nuša že štartala z »Energy«. Čeprav se angleško besedilo sliši kot scenarij nekega poceni ruskega porniča, se to povsem izgubi ob kar zelo dobri glasbeni in aranžmajski plati pesmi. Nuša pa je odnesla titulo najboljše izvedbe. Ker so obleko vsi spljuvali, je jaz seveda ne bom (he, he), scenski dodatek Kristusovega križanja pa se je tudi solidno ujel s komadom. Skratka v eni besedi: zelo dobro (čaki, tu sta dve - sej s'm vedu, da so mi premal' plačal').

Poljaki so Eurosong napadli s poceni MTV-lajnico v izvedbi še bolj poceni izvajalca (vsaj sodeč po striptizu na štartu pesmi (seveda, nihče se ne slači bolj od Hrvatic!)). Še en primer, ko back-vokalisti pejejo bolje od frontmanov.

Kmalu se je na odru znašlo tudi nemško (kdo drug) znižano pakiranje Barbike s kondomom – gratis, seveda. Mislim, da je bila balada predobra za njeno cviljenje, čeprav sem z letošnjim letom začel ceniti tudi vsaj solidno znanje angleščine.

Estonske razglednice nisem skapiral, saj ne vem, kaj naj bi predstavljal gospod, ki bere časopis na letališču. Mogoče gre le za zelo z dolgočasen narod. V to me je še bolj prepričala estonska pesem. Zgleda, da je bilo pri tej pesmi prisotnih še več ženskih oči, saj je bilo zadovoljenih več generacij. Tudi evropski otroci (ko so se zbudili iz nočnih mor) so to pesem veselo odskakljali (skupaj s tretjo cirkuško točko večera v izvedbi back-vokalistov 2XL). Ja, še en oh in sploh.

Maltežanska kar fletna latino pesmica je bila po estonski evforiji preslišana. Lahko pa bi bila tudi spregledana, saj je scensko neujemanje izvajalca in plesalk kar drlo v oči. Fabriziu bi se bolje podal njegov zgornji del pižame, ne bom pa rekel isto za plesalke, saj nočem žaliti pižame.

Grčija je zelo prefrigano stavila bolj na stas kot na glas. Upam le, da kdo ni pomislil, da je grški melos res tako poceni. Pesem rešujeta dober aranžma in grščina. Kaj naj rečem o angleškem besedilu? Le to, da je vzpodbudilo mojo 6-mesečno nečakinjo Lauro, da napiše besedilo za EMO 2002. »...cause I would die for you, just hold me in your arms, kiss me here, touch me there, let's make this night last forever, you & me were meant to be, oh baby I need you, I want you, I want to feel you inside me, hit me baby one more time«. Skratka brizgi semenske tekočine po Evropi (ja, tudi Sloveniji).

Domačini so izžreballi številko 23 (o, ja, izžreballi so jo – najbrž je bila kroglica pol manjša od ostalih) in jo tudi primerno izkoristili. Kar prijetna country lajnica je zagrela gledalce na stadionu (ali vsaj 98% njih). Na začetku mi je bilo nekaj presenetljivo čudno. Na odru ni bilo nobene blond pičk... v rozastih popetih hlačkah in majčki na tričetrt (ali pa samo četrt) z velikim televotingškim nasmeškom. Aha, tu je! Uh, thank you, god (sem mislu, da bo treba še en tablett!). Hu, in to kakšen nasmešek. Kot da bi pred nastopom prežvečila kravo – v celoti. Mislim, da se lahko kar prijavi na avdicijo za Lake Placid 2.

Tako! Glasbenega (več ali manj) dela oddaje je bilo konec. Nato smo malce pritiskali gumbce. Zgledalo je, kot da sem edini v državi pritiskal 089-33-06, saj sem zadel vseh 17 poskusov (oh, žalost moja). Najbrž je bil v Patriotu koncert kake mlade obetajoče vzpenjajoče se rokrske skupine.

Televotingu se je letos pridružila še strokovna žirija (in to v svoji najhujši obliki). Po mojih 13 letih izkušenj z Eurosongom (le zakaj potem vsako leto obstanem odprtih ust pri glasovanju - in ja, spremljam ga že od 4. leta) menim, da je strokovna po Evropi dvigovala točke predvsem Estoniji, Franciji, pa tudi Nemčiji in Turčiji. Vsaj televoting ne preseneča nikoli.

Nizozemci so vseh 16 točk prejeli najbrž od strokovne. Islandijo je pred čisto nulo (3 točke) rešil televoting s severno sosedo Norveško in bivšo kolonialistko Dansko. Tudi bosanski priseljenci so po celi Evropi pritiskali gumbce in jim je ratalo na Švedskem, Danskem, kot tudi v naši državi (7 točk), sosedje Hrvatje pa kar 10 (skupno 29). Norvežani so cele 3 točke dobili od portugalske strokovne. Izraelci so pokasirali 10 iz Francije (ko jih je pa tam tako malo) – skupno 25. Rusi iz Litve in Latvije so svoji državi lepo prispevali, za ostalo je poskrbela strokovna (37 točk). Švedi so na televotingu (seveda) pokasirali ogromno (10 od »čezmostnih« sosedov Dancev), a toliko manj od strokovne, da so končali s (le) 100 točkami. Litva je pokasirala 10 od Rusov (???), ostalo pa tudi s televotingom (skupno 35 točk). Njena sosedla Latvija pa 16 (8 od vsake baltiške sosedje – oh, kakšna toplina mednarodnih odnosov). Hrvaška pa je prejela same sumljivo visoke točke (seveda, nič sumljivega v bosanskih 7). S Turčijo se je najbrž za 10 točk dogovorila (Hrvatje se ponavadi dogovorijo s 3, 4 državami, tako da ne poznam razloga za letošnje prekomerno poštenost z (samo) 42 točkami). Portugalci so pokasirali 6 od sosedov Špancev, ter kar 12 od Portugalcev.....v Franciji. Največji zmagovalci Eurosonga Irca pa lahko začnejo počasi razmišljati o dogovarjanju. 5 točk od Severne Irske (že slišim maturantko z odlično opravljeno maturo: »sej ne sme sama seb' točk dat'...«). Padla je tudi še ena od strokovnih Portugalcev. Španci so dobili po nekaj iz cele Evrope (le kje obstaja država brez potrebnih žensk?), 12 pa od Izraelcev (najbrž jih je tam največ – žensk) – skupno 76. Francozi so zbrali 142 točk – večino od strokovne. Turki imajo pa le nekaj koristi od tega, da jih je po 10 na družino (OK, zamenjal sem jih z Albanci); 7 od Nemčije, 7 od Francije, 7 od Hrvaške (le zakaj?), ter kar 10 od sovražnih sosedov Grkov (hm...) –

skupno 41. Če bi tudi Slovenci hoteli biti vsako leto udeleženi, bi bilo dobro, če bi se napotili s trebuhom za kruhom po Evropi. Britanci pa so že tretje leto zapored razočarani. Samo 28 točk – SAMO!!! In tudi to vse od televotinga (največ 4 od sovražnih Ircev – hm...). Slovence je pokopala strokovna. Najbrž takoj, ko so zagledali malo črno-rumeno čebelico na odru z lahkimi dance komadom, so zamenjali kanal. Toda vseč smo bili severnjakom ter.....južnjakom (od Hrvatov 8, od Bosancev 10) – skupno 70. Poljaki so bili še najbolj razočarani – 11 točk (od bivših rabljev – a vseeno prijetnih sosedov – Nemcev kar 5). Vmes se je blond (dodatno pojasnilo) voditeljica odločila za stopnjevanje napetosti: »oh, it's a battle.....quite exciting.....it certainly is.....ok, let's move on to Germany bla bla bla...« Sami Švabi so jih prejeli 66 (10 od Portugalcev in Špancev – najbrž strokovna). In sedaj triumf večera. Ljubljenci tako televotinga kot strokovne – Estonci. 12 so pobrali po celi Evropi: najprej doma seveda, od Litve in Latvije, pa od Nizozemske in Velike Britanije, pa tudi od Poljske in Slovenije (»#&\$%##&=?Đ#&\$%«!!!), ter Malte, Turčije in Grčije (pač, ni bilo Cipra). Ja, fantje so ogreli Evropo in izmolzli 198 točk. Malta je izgubila vsa upanja (bila je namreč favorit). Zbrala pa je le 48 točkic (12 od Dancev (???) – najbrž spet strokovna). Tudi Grki so ogreli Evropo, predvsem jug, prejeli so pa 12 s Švedske (odkod duo Antique tudi prihaja) – skupno 147 točk. In še last but not least – Danci. Pobrali so 12 od bivše kolonije Islandije, severne sosede Norveške, Hrvaške (čudno, Hrvati od Danske niso dobili niti pike - ???), Irske (pač, kmetje kmečki pesmici – ko smo že pri kmetih, iz Slovenije je šlo na Dansko 10 pik), sosede Nemčije, pa tudi Estonije (ki zase ni mogla glasovati) – skupno 177 pik. Ja, tako je to na Eurosongu. **By the way, to, da sem glagolnik kasiranje uporabil nakaj 10-krat, žal, ni pomanjkanje besednega zaklada. Upam, da ste opazili, da se je prvih 5 izvedenih pesmi uvrstilo med zadnjih 10, zadnjih 5 pa med prvih 10 – žalostno (tako za pesmi kot za zaostale Evropejce).**

Estonci so odnesli zmago, Tanel in Dave imata seveda rada vse, ki so za njih glasovali, jaz sem pa še drugič izpraznil želodec na domačem WC-ju. Upam, da je vsaj Tom Jones zadovoljen. Tako. Tudi evropski otroci so še drugič svoje odskakljali. Tako (sedaj pa res). Moram zaključiti z veselo mislijo (think happy thoughts!). Hm, ja, vsi tisti, ki pogrešate kvalitetno festivalsko glasbo.....glejte Sanremo!

Moj vrstni red PESMI Eurosonga 2001:

- 1 RUSIJA
- 2 V. BRITANIJA
- 3 SLOVENIJA
- 4 FRANCIJA
- 5 ŠVEDSKA
- 6 NORVEŠKA
- 7 LITVA
- 8 TURČIJA
- 9 NIZOZEMSKA
- 10 HRVAŠKA
- 11 NEMČIJA
- 12 DANSKA
- 13 MALTA
- 14 IZRAEL
- 15 GRČIJA
- 16 ISLANDIJA
- 17 IRSKA
- 18 ESTONIJA
- 19 ŠPANIJA
- 20 PORTUGALSKA
- 21 POLJSKA
- 22 BOSNA IN HERCEGOVINA
- 23 LATVIJA

Moje ime je reklama in sem tvoja prijateljica

Piše: Nejc Gazvoda

Na MTV-ju sem videl reklamo (neakj novega, kajne?). Dobrodelno. Youth Smoking Prevention. V glavnem, najprej je neko dekle, ki je totalno srčkana s popolno postavo, se razteguje pred ogledalom, pelje po tekočih stopnicah in vsi jo občudujejo – does her style, does her hair... DOESN'T SMOKE!!! O moj bog. Naslednji je neki tip s poplnim zobovjem in svetlo modro čupo, ki nažiga v rock skupini, ima krasno blond deklino in špila na kitaro obkrožen s puncami – does crowds, does rock... DOESN'T SMOKE! Tako je, dragi moji. Namen reklame je očiten – dva ljuda, ki sta blizu popolnosti vizualno in duševno (oh...) ne kadita! Torej: tudi vi boste duševno in vizualno na nivoju, če ne boste kadili. Krasno. Pri takih reklamah me prime, da bi naredil ravno tisto, kar oglašujejo kot slabo. V današnjem visoko razvitem osveščenem svetu nas dobesedno »futrajo« s tem, da moramo biti lepi in popolni na vsakem koraku in to vpeljejo povsod, tudi v dobrodelne reklame, ki imajo drugače čisto spodoben namen in pozitivno sporočilo. Mislijo, da smo zabiti? Da bom postal princ na belem konju in položil deset bejb na noč če v petek zvečer ne bom prižgal čika? Prosim lepo. Ob gledanju takih reklam dobimo samo občutek lastne manjvrednosti in nesposobnosti, ki se lahko razvije v kaj večjega. Obdajajo nas sami lepotci in lepotice, ki so takšni samo zaradi posebne nove zobne paste, metallic vložkov in pralnih praškov z dodatkom plutonija. Kakšno kajenje, prepovedal bi reklame! Reklame, ki nad naš pošiljajo lepo zapakirane bombe, ki govorijo (odpri...), šepetajo (odpri me...) in BUM! – izdelek kupljen, možgani skisani. Uau.

Vsi vemo, kako je v resnici. V življenju ni pravil. Lahko kadiš, piješ, dijavaš – pa si še vedno dober in uspešen človek. Lahko cel dan presediš v stanovanju za knjigo in postaneš množični morilec. Life, dragi moji, teče po svoje. In čeprav to vemo, še vedno verjamemo v vse humoristične nanizanke, abotne filme in reklame. Ker nam predstavljajo distanco, nekaj, kar nikdar ne bo – nikdar ne bomo srčkane deklice ali modrolasi člani rock skupine samo če bomo nehali vleči nikotinske paličice. Treba bo veliko truda. Je pa gotovo lažje, zavaljen v naslonjaču s popcornom, verjeti v fiktivnost. In zvečer jokati pred ogledalom.

HOLE IN ONE

Piše: Tijana Kulašević

Verjetno se večini, ob prebranem naslovu, še sanja ne za kaj bi se lahko šlo. Pa vam bom izdala skrivnost. Hole in one je eden najbolj spoštovanih dosežkov v golfu - pomeni pa z enim udarcem doseči, da gre žogica z odbijališča (štarta) v luknjico na greenu (konca). To je šport, ki v zadnjih letih postaja tudi pri nas vedno bolj priljubljen, imamo kar že 6 bolj znanih igrišč (Mokrice, Bled, Arboretum, Ptuj, Slovenske Konjice in Lipica), v svetu pa je že dolgo časa uveljavljen. Nekako za zibelko golfa štejemo Škotsko in njen St. Andrews, med države z največjim številom golf igrišč pa prištevamo Španijo in Švedsko.

Kako to da sem se odločila ravno za golf? Še zdaj nisem prepričana kako naj vam ga opišem. Vsak ga začuti po svoje...

Če boste kdaj v bližini kakšnega golf igrišča, le poskusite odbiti kakšno žogico in boste videli, da vse skupaj le ni tako preprosto. Sprva, ko še nisem začela s treniranjem in sem hodila na golf s starši, mi ni bilo tako zanimivo. Človeku postane kar malo dolgočasno, ko vidi, kako se imajo ostali super, ko igrajo, on pa hodi kot nek dodatek tam zraven in se dela da je prišel na sprehod. Sprehod, ki traja samo 5 ur!!! Ampak, potem sem počasi začela opazovati okrog sebe in sem se veliko stvari naučila na teh sprehodih. Sprva sem ugotovila, da je igrišče sestavljeno iz 18 lukenj (igralnih polj), potem pa so tu še manjša golf igrišča z le 9 luknjami. Vedno se začne igrati ali na 1. ali pa na 10. luknji, odvisno od tega koliko lukenj boš igral. Jaz osebno sem bolj navdušena nad luknjami 10-18 (v Mokricah). Vsaka luknja ima svoje ime, dolžino, obliko, zahtevnost in predvideno število udarcev (3,4 ali 5), s katerimi naj bi žogica pristala v luknji na greenu. Na začetku vsake luknje so odbijališča, katera se razlikujejo po različnih barvah. Beli so moški profesionalni, rumeni so moški amaterski, črni so ženski profesionalni, in rdeči so ženski amaterski. Zelo zanimivo je predvsem to, da so moška odbijališča ponavadi za ženskimi in če se slučajno zgodi, da moški ne udari čez žensko odbijališče se reče temu Babca- se pravi mora plačati ostalim iz flighta (skupine), v katerem so lahko največ 4 igralci, pijačo.

V golfu sem bila presenečena predvsem nad zelo natančnimi in številnimi pravili igre. Spomnim se dogodka na igrišču, na Floridi, ko sem tudi jaz igrala (čeprav še nimam narejenega izpita). Bili smo že na greenu, ko

sem jaz slučajno stopila na linijo, po kateri naj bi žogica šla v luknjo. Takoj je bilo slišati: »Stopila si mi na črto!«, kot da sem storila ne vem kakšen greh. Ampak v redu, kot v vsakem drugem športu tudi tu obstajajo določena pravila in prav je, da se jih držimo. Kot sem prej omenila, sem na Floridi lahko igrala, ker za igranje v Ameriki ni potreben izpit. Pri nas pa ne moreš igrati, če nimaš izpita. Na nekaterih igriščih pa zahtevajo poleg izpita še dober Hdcp (hendikep-način ocenjevanja igralčevih sposobnosti do para igrišča. Hendikep navadno temelji na povprečju seštevka igralčevih udarcev v primerjavi s standardom igrišča). Po opravljenem izpitu se včlaniš v golf klub in potem pridobiš klubsko izkaznico, s katero dokazuješ da imaš opravljen izpit, na njen pa je napisan tudi Hdcp.

Za golf je potrebno imeti tudi posebno opremo: Žogica (z gumijastim jedrom) - odkril jo je Coburn Haskell, zato tudi Haskellova žogica, ki je konec prejšnjega stoletja povzročila revolucijo v golfu. Sestavljena je iz gumijastega jedra z nategnjeno navito elastično vrvico, pokrito z gutaperčo.

Tee (klinček)- manjši predmet v obliki žeblija z večjo glavico, ki ga igralec zapiči v zemljo na odbijališču in nanj položi žogico. Klinček je navadno lesen ali plastičen.

Rokavica - narejena iz usnja ter namenjena lažjemu kontroliranju palice.

Oblačila: čevlji, hlače, majica z ovratnikom
Torba z golf palicami, ki so različnih dolžin in imajo različne kote. Palice se delijo na železa (3-9), lesove, posebne palice za kratko igro (pitch in send) ter pater (palica za udarjanje žogice na greenu, da se kotali proti luknji)

Čeprav je golf na začetku dolgočasen, sčasoma postane zanimiv. Kar se mi zdi pozitivno pri tem športu je predvsem to, da igra ni tako preprosta, ker je kar se kordinacijske zahtevnosti tiče na 2. mestu, in da celoten čas preživiš v naravi. Poleg vsega tega pa dodajo temu športu dodaten pečat še številna poznanstva, ki se spletejo na turnirjih.

Filmske kritike

Piše: Nejc Gazvoda

POKER

Vinci ne mara Slovencev. Mogoče zato, ker je prepričan, da je boljši od sivega povprečja, nas, »Sloveceljnev«, zato snema filme, ki so globoki. Ki nam bodo pokazali, kaj delamo narobe. Poker je torej obraz, hm, ogledalo Slovencev. Borut Veselko kot kriminallec, ki povozi otroka, posili narkomanko in ubije profesionalnega igralca pokra, je pač klasičen Slovenec. Tak, kot mi vsi. Aha. Film z 12 litri krvi in rekordnim številom nasilnih smrti v slovenski produkciji je »naš« film. Film, ki dejansko zrcalno (aha, zopet »mirror«!) kopira Blade Runnerja, Taksista, Šund in Reservoir Dogs. Film, katerega zgodba je tako brez tempa, neumna, posiljena, kičasta, mesijevska in neumno skrivnostna, da je ne rešujeta niti fenomenalna Đuro in Magnifico. In film, ki še ni slišal za prikrito nasilje, ampak samo za »slash violence« grozljivk B – produkcije. In to, Vinci, naj bi bil film, s katerim se bomo Slovenci poistovetili? Ga vzeli za svojega in ga analizirali? Mogoče se iskali v brezupno dolgih pogovorih o kavi?

Lahko da se motim in da namen Pokra ni v nikakršnem razsvetljenstvu. Moti me samo to, da je narejen tako. Vincija pa spoštujem, da je upal med Slovenske distributerje postaviti še kaj drugega kot komedijo, slovenski priljubljeni žanr. In filmu tehnično ne manjka pravzaprav nič – posnet je namreč v digitalnem formatu. Mogoče bomo Vincija spoštovali šele po njegovi smrti in se ob svetem nikoli zavedli, da je Poker delo vesoljskih razsežnosti in čista revolucija. Do takrat pa naj mirno čaka na smetišču slabih slovenskih filmov. Ki je včasih kar prepolno.

Ocena: 1,5/5

ALMOST FAMOUS

Veliko stvar teži sodobni Hollywoodski film, vendar je po mojem mnenju najbolj v nebo vpijoča pomanjkanje osebnosti. Topline. Film je industrija in ni panike, če bomo naredili Godzilla 21: Attack Of Slimy Green Mutated Brokoli samo s pomočjo računalnika. Stvar bo nesla denar in vsi bomo srečni in zadovoljni.

Cameron Crowe je režiser, ki svojim filmom daje toplino. Ne tako sluzasto, umetno, posladkano, kakršno vidimo v teve dramah. A-a. Cameron ne le režira, ampak tudi piše scenarije za svoje projekte. Cameron pa piše že zelo dolgo – odkar je pri 16 postal rekordno najmlajši pisec za famozni Rolling Stone magazine neprestano ustvarja. Almost Famous je njegova življenjska zgodba, zgodba o petnajstletnem fantiču, ki potuje po Ameriki z izmišljeno rock skupino Stillwater v zgodnjih sedemdesetih in spoznava dobre in slabe strani zvezdniskega življenja. Vendar, ne bojte se, v tem filmu ni nič črno-belega. Vse je narejeno tako dobro, da dejansko živiš tistih 123 minut s fantastično lgralsko zasedbo (nominiranki za oskarja Kate Hudson in Frances McDormand, moja najljubša oskarjevka Anna Paquin in debitant Billy Crudup), neverjetno

spretno zgodbo (Cameron je pobasal oskarja za scenarij) in na splošno tistim slavnim duhom, »The Spirit«, ki te poskra vase. Veste, kdaj sem ugotovil, da je Almost Famous nekaj posebnega? Že takoj na začetku, ko imena nastopajočih in sodelujočih piše fantova roka z navadnim svinčnikom na črtast list papirja in se potruji za vsako ime - ime, ki pri TV naniznaki izgine po sekundi – in ki nam pove: to je naš film, ki ga delimo z vami. Ni namenjen, da bi prinesel denar, ni namenjen samo vaši zabavi. Namenjen je vsem sanjačem, rockerjem, fanom, slavnim, ter nam, skoraj slavnim. Seveda lahko tisti, ki v tem filmu vidi vso njegovo lepoto in toplino, »skoraj« izbriše. Vsi smo slavni. Taki, ki ustvarjajo filme, kot so Almost Famous, pa so še več. So oboževani. In to upravičeno.

(opomba: filma še sedaj ni v Slovenijo, kar je čista sramota za naše distributerje).

Ocena: 5/5

SOUTH PARK BIGGER, LONGER & UNCUT

O South Parku vam ne bom razlagal nič, ker je to zelo dobro storila Maja v prejšnji številki Stezic. Vedite le, da ima Cartman samo debele kosti,

Kyle težave z mamo in židovskim poreklom in da je Kenny tako reven, da je Cartman predlagal, da ga kamenjajo. Pomembno je še to, da Kanada sploh ni prava država in da imajo njeni prebivalci na pol preklane glave in izgovarjajo besedico about »abut«, zaradi česar jih na smrt zafrkavajo v ameriškem kongresu. Ne smem pozabiti na to, da je kruto nasilje dovoljeno, če se le ne govori grdih besed. In še nekaj: Kylova mama je prasica!

Večini gotovo sedaj ni jasno popolnoma nič, vsem, ki pa ste si ogledali to risano mojstrovino, se zgoraj napisane besede zdijo nekako vsakdanje. Vedite, da je ogled celovečerne risanke South Park, narejene po mega popularni seriji, več kot obvezen. Pod prevtezo prdenja, zafrkavanja iz homoseksualcev in židov, zažiganju majhnih otrok v oranžnih plaščkih in britju norcev iz slavnih osebnosti se skriva izjemno huda kritika sodobne družbe, ki včasih prav boleče zadane ravno tisto, kar mora. Kdor redno spremlja South Park bolj zavzeto lahko skozi njega spozna Ameriko in njeno včasih popolnoma sprevrženo dvojno moralno. Avtorja, Trey Parker in Matt Stone (oba homoseksualca) sta prekleto pametna in svoje včasih že malce revolucionarne ideje potiskata v roke osemletnim mulcem, češ, otroci ne vedo kaj delajo. Stan, Eric, Kyle in Kenny pa so presneto preračunljivi in včasih bolj »odrasli« od vseh ostalih degeneriranih »adult« prebivalcev majhnega mesteca v Koloradu. Naj vas torej ne zavede dejstvo, da je to risanka in da je narisana blazno grdo (kar celo pripomnijo pamži v filmu). Naj vas ne zmoti, da je pri nas ni dobiti drugače kot na DVD-ju ali piratskem CD-ju. Vredno je videti, kaj vse se skriva pod naličenim površjem naše ljube družbe.

Ocena: 5/5

TOP 5

Piše: Nejc Gazvoda

Stari so približno toliko (ali malce več) kot mi in imajo vse. Slavo, denar in največje nagrade na tem planetu. Tako so fini, da kar boli. Da boste na tekočem z mlado Hollywoodsko filmsko srenjo, tukaj predstavljam trenutnih top 5 ženskih ter moških igralcev, ki ste jih že videli, pa še jih boste. Spoznajte jih torej malce prej, da se boste lahko nato hvalili in jih razlagašali za osebne prijatelje (kar delam jaz, hihi). Snel sem jih z internetne strani <http://www.top20youngfemaleactors.com>, kjer si lahko pogledate še ostalih petnajst zvezdic in zvezdnikov.

LJUBE DEKLICE

1. KATE HUDSON

Hčerka kičaste Goldie Hawn je že kmalu pokazala več talenta kot svoja plastična mama in snela zlati globus ter nominacijo za oskarja za film *Almost Famous*. Na prvem mestu je zato, ker te lahko v dveh urah nasmeji, pripravi do joka in vedno ostane tako zelo seksi. Njen naslednji projekt je *Four Feathers* s Heathom Ledgerjem (onim Avstralcem, ki se nahaja na moškem delu lestvice). Tako moški kot ženski del občinstva se tega projekta zelo veselijo.

2. REESE WITHERSPOON

Mogoče se je spomnite kot sestre »prijateljice« Rachel. Reese je eno tako bitje, ki lahko zgleda blazno uboga in nedolžna (primer so *Podle igre*) ali pa čisto nenavadno-odtrgana (*Femme Fatale*). Da ima res nekaj posebnega, je dokazala s tem, da je omrežila Ryana Phillipa (soigralca v *Podlih igrah*), ki ji je tudi uspešno zaplodil otroka. *Happy Star Family*.

3. ANNA PAQUIN

Ah, Anna. Moja osebna favoritinja in igralka, ki je že pri devetih letih dobila oskarja za fantastično vlogo v *Klaviro* kot hči neme pianistke. Slava je ni premamila in zbira vloge, ki se ji zdijo zanimive in v katerih lahko kaj pokaže. O igranju ne razmišlja – samo igra. Njen komercialno najuspešnejši projekt je bil *X – men*, videli pa jo bomo lahko v *Buffalo Soldiers*, kjer ji bo pomagal sam Joaquin Phoenix, prvi na moškem delu lestvice. Še en film, ki ga ne bomo zamudili.

4. NATALIE PORTMAN

Natalie je deklica, ki jo nekateri častijo po božje in to zaradi dveh projektov – najprej je pri 11. letih zapeljevala Jeana Renoja v filmu *Leon* ter pri 18. raztrgala zasedo trgovske federacije v filmu *Vojna zvezd: Epizoda 1*. Pridobila si je spoštovanje tako med kritiki kot med gledalci in če citiram: »letos odhaja na Harvard, redno igra na Broadwayu in govori hebrejsko... popolna je.« Ja, zadnji stavek ni daleč od resnice.

5. CLARIE DANES

Ima lep slovenski priimek (hehe) in vlogo z adolescentim Di Capriom v *Romeo+Julia* – dovolj za uspeh. Poleg tega odlično izbira vloge in je v poslu že od petnajstega leta. Njen zadnji projekt *Its All About Love* vsebuje (poglej poglej) Joaquina Phoenixa, ki je očitno »prešaltal« na romantične komedije. Najbrž ravno zaradi deklic, kakršni sta Anna in Clarie.

PRAVI DEDCI

6. JOAQUIN PHOENIX

Niti čudno ime niti stalno popivanje s kolegom Russlom ga v *Gladiatorju* nista ustavila – pokazal je, da zna igrati. In se le še potrdil s *Škandaloznim peresom*. Bil naj bi mešanica med Jackom Nicholsonom in Cristanom Slaterjem. Izbira močne vloge in se ne vdaja trivialnim likom. No, zgoraj sem napisal razlog, zakaj sta zadnja njegova projekta romantični komediji. Poleg igralka je namreč tudi moški, hehe.

7. GIOVANNI RIBSI

Vojak v *Saving Private Ryan* in brat od Phoebe v *Prijateljih* se strmo vzpenja proti zlatim vratom Hollywooda. Začel je z neodvisnimi projekti, v katerih se je izpilil, in sedaj mu mirno zaupajo filme, kot je *Heaven* s Cate Blanchett. Zapomnite si ga, kajti tale zna biti še nevaren.

8. ELIJAH WOOD

S faco osemletnega fantiča lomi ženska srca, pa tudi igralskega talenta mu ne primanjkuje. Začel je v mladinskih filmih, trenutno pa snema glavno vlogo v filmu *The Lord Of The Rings* po istoimenski kulturni knjigi J. R. R. Tolkiena in ta projekt ga lahko katapultira v orbito. Treba bo še malce počakati.

9. TOBY MAGUIRE

Njegova pojava v *Cider House Rules* in *Wonder Boys* mu je prinesla priznavanje kritikov in veliko oboževalk – a nekako ostaja precej neklasičen z mirnim karakterjem in premišljeno izbiro vlog. Igral bo namreč samega Spidermana v filmu (*presenečenje*) *Spiderman*, ki zna postati megaluspešnica.

10. HEATH LEDGER

Uvožen iz Avstralije in s svojim širokim nasmeškom osvaja velika bela platna. Najbolj je zasijal kot sin Mela Gibsona v katastrofi *Patriot*, ki pa mu ni škodil, ampak odprl poti naprej. Pričakujte ga v *The Knight's Tale*, za katerega se govori, da bo megaluspešnica poletja. Bomo videli.

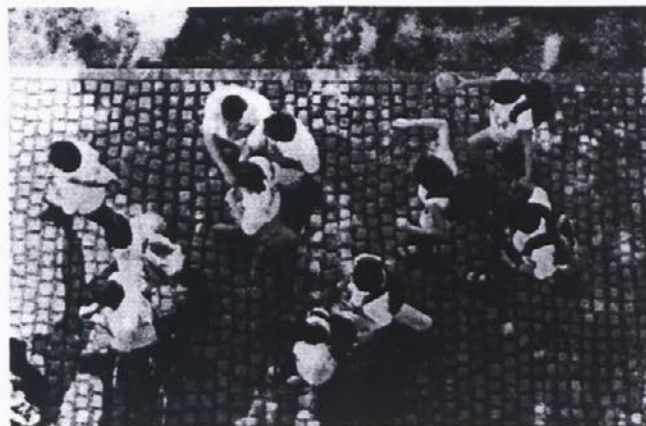
Tako. Skočite na stran, ki sem jo omenil zgoraj, in si oglejte še ostalih 15 deklic in dečkov, glasujte za sovje favorite ter malce premislite, če bi se lahko kdaj uvrstili na lestvico. Nemogoče? Verjemite, nekateri od zgoraj naštetih še danes ne vedo, kako so se znašli na njej.

SLOVO

LETOŠNJIH MATURANTOV

Letnik 82' (v povprečju)

Fotografije: Maja Erhovnic

Strumno in veselo... – na poslednji poti

Jst sm pa tko fejest – v vlogi Renatke

Mi pa bomo eno zašpila (po domače) - *gimnazijski impro band*

Si kje vidla moje leče? – tretješolke na lovu za ključi

Ej, jst se ne grem več! – puncam je zadosti

Pejd, se gremo rajš mivkat! – Kaj pa ključ? → rdeči karton 4.c!

